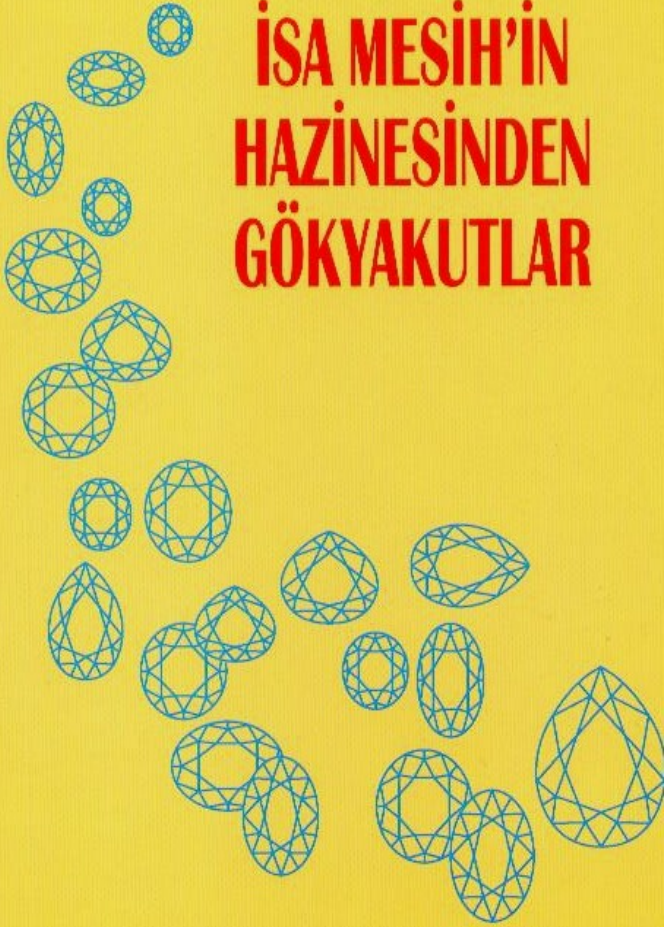

İSA MESİH'İN HAZİNESİNDEN GÖKYAKUTLAR

Thomas Cosmades

Thomas Cosmades

İSA MESİH'İN HAZİNESİNDEN GÖKYAKUTLAR

Gerçeğe Doğru Kitapları

© Thomas Cosmades
E-Mail: cosmades@gmx.net

Türkiye’de yayın hakları **Gerçeğe Doğru Kitapları**’na aittir. İzin alınmadan kitaptan herhangi bir alıntı yapılamaz.

Gerçeğe Doğru Kitapları: 8

ISBN: 975-8379-03-8

Kapak Tasarımı: Kris Davis

Dizgi: Gerçeğe Doğru Dergisi

Basım: Anadolu Ofset Tel: (0212) 567 13 89

1. Basım: Mayıs 2001

Gerçeğe Doğru Kitapları

Adres: Davutpaşa Cad.

Emintaş Kâzım Dinçol San. Sitesi

No: 81/89 Topkapı **İstanbul-Türkiye**

Tel. (0212) 567 13 89

Faks: (0212)56773 13

E-mail:ikaratas@turk.net

www.gercegedogru.com

Samuel ve Beatris Kavafyan'ın anısına.

İÇİNDEKİLER

Sunuş

Acımasız Yargıyla Dirençli Kadın

Affedilen Genel Kadın

Akıllıyla Akılsızın Konutu

Akılsız Zengin

Ayakları Yıkayan ve Yıkanan

Azgın Sularda Yürüyen

Baba Bir Avutucu Gönderdi

Bağ Sahibi ve Kiraçılar

Bağışlama Bilmeyen Uşak

Canın Temel Değeri

Çocuk Gibilerindir Hükümranlık

Duramaz Katında Öne Alan Kendini

Fiziksel Kör, Ruhsal Kör

Görkemli Şölene Çağrı

Gücü Kudurmuş Dalgaları Dindirir

Hükümranla Uşakları

Hükümranlığın Simgeleri

İsa Mesih Geliyor

İsa Mesih'in Dua Yöntemi

İsa Mesih'tir Mutlulukları Açan

İyi Tohum, Kötü Tohum

Kimdir Komşum?

Kısa Boyluya Yoğun Sevgi

Mesih Dirileceğini Bildirdi

Mesih'in Haçtan Yedi Seslenişi

Mesih'in Sağladığı Yeni Doğuş

Mesih'in Sözü

On Erden Kız

Ölüyü Diriltten Tek Güç

Sağaltan, Diriltten

Söz Beden Oldu

Tanrı Katında İçtenlikli Dua

Tapınakta İki Dua
Verimli Tohum
Yitik Gümüş Bulundu
Yitik Koyun Bulundu
Yitik Oğul Bulundu
Yoksulla Varsıl

SUNUŞ

İncil’de İsa Mesih’in simgelerini, bazı öğretilerini, bir kısım mucizelerini şiirleştire-bilmek için uzun süre çalıştım. Bunlar iyi bir eleştiriciyi bekliyordu. En sonunda, 2000 yılı içinde Antalya’da iken çok eski tanışım Müzeyyen Akın’la karşılaştım, yazdığım şiirler üzerinde çalışmamızı kendisine önerdim. Sevinçle kabul etti, tüm şiirleri teker teker eleştiriden geçirdi, birçok değişikliğe birlikte karar verdik. Olumlu, yapıcı eleştirisi her bakımdan yararlı oldu. Kendisine teşekkür borcum vardır.

Aynı işin dikkatle bilgisayara geçirilmesi gerekince, bu kez her bakımdan yardımcı dokunan başka bir bayan elinizdeki yazıları derin istekle düzenledi; bu duruma getirdi: Nimet Yıldırım Neal. Kendisine de derin şükran borcumu belirtmek isterim.

Bu küçük uğraş dua ile, iman ile, duygusallıkla şimdiki duruma gelebildi. Bundan dolayı Rab’bime teşekkür eder, yetmiş altıncı yaşında bunu sonuçlandırmama yardım ettiği için O’nu yüceltirim. Her parça, okuyanın yüreğinde etkin ve belirgin ruhsal eylem oluştursun. Şiirleri İncil metniyle birlikte okumanızı öneriyorum.

Thomas Cosmades
Antalya, Ağustos 2000

ACIMASIZ YARGIÇLA DİRENÇLİ KADIN

(Luka 18:1-8; Koloseliler 1:29; 4:12)

Nasıl kurulur bağlantı Tanrı katıyla?
Değınir Mesih duanın gereğine:
İnanlıya sınırsız yetki var, bu hakla.
Yanıt yüceden, dilekte direnene..

Amansız yargıçtan, kimsesiz dul bir kadın
Haklı davasına adalet arıyor,
Kanıtı, ıslak yanakları. Bu acının..
Ama o böylesi derdi hiç tınmıyor!

“Bıktım gayrı!” diyor, “Tükenmez direnişten,
Kalmadı sabrım. Hakkı haktır mağdurun..”
Hiç usanma duadan; bezme bekleyişten.
İmanla yakaranlar, muzaffer orun.

Tanrı'nın elinde, seçilmişinin hakkı..
Yetkin yanıtı, yargıcınkinden farklı.
Özel desteğine her an güvenir halkı;
İnanlının beklentisi O'na bağılı.

KORO

İmandan doğan yakarı, öz işi ruhun,
Savsatma uğraşı, Mesih inanlısı!
Duadayken, Tanrı'ya sürekli şükran sun;
Kutsal Ruh işi, duanın taşınması..

AFFEDİLEN GENEL KADIN

(Yuhanna 8:3-11; Yerehya 17:13)

Katlanamıyordu dinci, kuralcı kuşak,
Kılmasına Mesih'in günahlı canı pak..
O, din töre öğretmiyordu. Ne kötü!
Yermekti O'nu, içlerindeki güdü..

Buldular sonunda aranılan fırsatı:
Ellerindeydi bir kadın; düşük hayatı..
Diktiler onu karşısına İsa'nın:
"Taşlanmalı! Budur buyruğu Musa'nın."

Amaç, tuzağa düşürmekti Rab İsa'yı..
Sordular: "De! Sen nasıl bilirsin yasayı?"
Yakalandı kısıkvrak, yok gayrı kaçış;
Ne olsa yanıtı, çıkmazda sıkışmış!

Derse O, "Gufran Allah, salıverin gitsin!"
Hemen deriz: "Yasa kuralını çiğnedin!"
Kara çalarız, "Taşlayın!" buyruğuna:
"Hani pak sevgin? Sözün, savın boşuna!"

Eğilmiş; parmağıyla yazıyordu yere..
Utanç kalıyordu; böylesi düzenlere.
Diretiyorlardı sıkılmaz soruda;
İsa'nın yazan parmağı hep toprakta..

Adlarını yazıyordu utanmazların:
"Hanginiz suçtan arıysa. İlk taşı atсын!"
Genci yaşlısı sıvıştı teker teker;
Kaldı suçlu kadın İsa'yla beraber.

"Ey kadın, ner'de sert parmakla suçlayanlar?"

“Ya Rab! Yargının kutsal katından kaçtılar..”
“Silindi suçun. Donatımın doğruluk;
Git, artık katma yaşamına bozukluk!”

KORO

Tanrı'nın tek affı, kayrayla bağışlamak;
Af bilmez ademoğlunun işi, suçlamak..
Arıtır Mesih kanıyla, suç günahtan;
Salt O'dur yaşamı sevinçle çınlatan..

AKILLIYLA AKILSIZIN KONUTU

(Matta 7:24-29: Luka 6:47-49)

KORO

Ev kurmayı kararlaştırdı akıllı..
Ben de kurarım, dedi bir akılsız.
Akıllı seçti sert, dayanıklı kaya.
Kumdu akılsıza, kaçmak kolaya..
Yağmur boşandı, kudurmuş seller bastı,
Yeller esti; bu evlere saldırdı..
Akıllınıniki kale gibi dayandı;
Akılsızıniki kum oldu dağıldı..

Konut kurmaktasın kendine güngünden..
İlgilenesin kararınla gönülden.
Akıllı ya da akılsız tasar!ı!
İler'de görülen sonuçlar ayrı.

Kim istemez sağlam evde yaşamayı?
Kim cüretli, diksin külüstür binayı?
Konutun boranları göğüsler mi?
Ruhun sağ salim sonsuza erer mi?

Akılsız kafa sağlam temel atamaz;
Günahla yoğrulu varlık tutunamaz.
İncele, kurarken yaşam binanı,
Ona ne tür gereçler kattığını..

Boranlardır sınavı, sağlam temelin;
Salt Mesih'tir saldırılarda güvencin.
O'dur canı bilgelikle donatan,
Günaha, yıkıma, iblise Kalkan!

İsa Mesih, yaşama gerekli Kaya,

Sözleri güçtür, destektir akıllıya..
Kurtulmalık kanı gûnahtan paklar;
Kutsal Ruh varlığa bütünlük sağlar.

AKILSIZ ZENGİN

(Luka 12:13-21)

Nasıl bakarsın yaşamın anlamına?
Durmadan çalışıp mal toplamak mı?
Geliri, varlığı hızla artırmak mı?
Zengin soydan olup miras bulmak mı?

Mesih anlatır simgeyi: “Ürün verdi
Varlıklı bir çiftçinin tarlaları.
‘Nedeceğim?’ diyerek kafa patlattı:
‘Yer kalmadı koymaya ürünleri..’

‘İşte buldum, neleri yıkacağımı,
Kurmaya geniş, büyük ambarları.
Koyacağım oraya bol tahılımı..
Ye iç doyasıya; yaşa yılları..’

“Ama huzur arayan malla, parayla,
Bir ses duydu Tanrı’dan: ‘Aptal insan!
Sönüyor mumun; oynadın sen canınla.. Ayrılıyorsun, bu
akşam dünyadan.’”

Budur ayrıksı kalan ruhsal sağlığa..
Tamahla mal toplayan; yararına..
Sağla; gömüler göksel hükümranlığa,
Gel ardım sıra, yaşam bolluğuna..”

KORO

Açgözlülüğe karşı uyanık olun,
Mal para hırsından canı koruyun.
Kalımlı bolluk maddi kazançla gelmez,
Yaşam tepe tepe malla ölçülmez.

AYAKLARI YIKAYAN VE YIKANAN

(Luka 7:36-50; Yuhanna 13:1-11; Habercilerin İşleri 20:35)

Yemekteydi İsa, Ferisi'nin evinde..
O an daldı bir genel kadın içere'ye.
Hoş kokulu kaymaktaşı, titrek elinde,
Başladı Rab'bin ayağına sürmeye..

İki gözü iki çeşme, kadın ağlıyor,
Kuruluyor saçlarıyla ayakları.
Sonra, kokulu yağla ovuyor, öpüyor..
Ama sert Ferisi çatıyor kaşları.

“Şunun kimliğini O nasıl bilemedi!
Hayat kadını. Günahlı mı günahlı!”
İsa, “Bağışlanmıştı günahları” dedi,
“Çok bağışlananın sevgisi katmerli..”

“İmanın yüceltti kayrasal kurtuluşu;
Esenlik bul, artıldı günahların..”
Salt Mesih'tedir yitik canın yol buluşu;
Otursun sağlam temele pak yaşamın.

Mesih günahlının yerini aldı; çöktü,
Ayak yıkadı, bir uşak tutumuyla..
Algakgönüllüde yoktur biçimsel örtü;
Eylemi uyumluydu kutsallığıyla.

Petros direndi. “Böylesi olmaz!” diyerek.
“Rab, Sen misin ayaklarımı yıkayan?
Akıl almaz böyle işi, bu neden gerek?”
İsa der, “Gelir zaman, son bulur şaşman.”

Haçlanmaya geldi Rab, suçtan arıtmaya;

Kan akıttı ermemiz için yaşama.
Katılalım diye biz O'ndaki çabaya.
Hizmetinin itkisi sevgi, alçalma.

KORO

Mesih der, "Vermek daha kutludur almaktan." Armağanı
teper büyüklenen yürek.
Sevgi, kayra, yaşam; hepsi gelir İsa'dan,
Gerekmez bu sunuya biçimsel emek.

AZGIN SULARDA YÜRÜYEN

(Matta 14:22-33; 1.Yuhanna 4:18; İbraniler11:6)

İsa beş bin canı mucizeyle yedirdi;
Telaşa düşen yakınları önünde.
Halkı saldı, öğrencileri de gönderdi;
Duaya çıktı yalnızca. Tepelerde..

Tekne boğuşuyor enginde, dalgalarla..
Ne etsinler bu zifiri karanlıkta!
Iraktan İsa'nın düşüncesi onlarla..
“Hayalet!” Ödleri koptu oracıkta.

Rab geliyor, azgın sularda yürüyerek..
“Bu da ne böyle!” Aldı korku dağları.
Bağırdılar avaz avaz, topu da ürkek.
“Yüreklenin. Ben'im; kovun korkuları!”

Dile getirdi Petros, şüpheciliğini:
“Ya Rab, eğer gerçekten sen isen, emret!
Suya basıp yürümeye güçlendir beni.”
“Gel!” Buyruğuyla buldu aklında kudret.

Tekneden inip koştu dosdoğru İsa'ya..
Korkunca borandan, çirpındı sularda;
“Kurtar, ya Rab! B'rakma kulunu boğulmaya!” Petros
güvende, Rab'bin eli altında.

Sarsılınca imanı, Petros bocaladı.
Eleştirdi İsa, güven kıtlığını:
Yiğitlerin zafer gizemi, tüm imandı.
Kovdu RAB'BİN yetkisi korkularını.

Dindi fırtına, çıkınca onlar tekneye;

Tapındı hepsi İsa'ya içtenlikle.
“RAB, gerçekten, Tanrı'nın Oğlu'sun sen!” diye.
Budur Mesih'e sarılmak içtenlikle.

KORO

Karanlık olgular durmadan bindiriyor;
Çalkalıyor yüreği azgın boranlar.
Güçlü Mesih sevgiyle destek sunuyor.
Çekilsin sađanaklar, essin imbatlar.

BABA BİR AVUTUCU GÖNDERDİ

(Yuhanna 14:16-18,26; 15:26;16:7-8,13-14; H.İ.1:5,8; 2:1-2,37-42; 15:9; I.Kor. 3:16-17; 6:19;Vahiy 22:20)

Kanıtlandı Mesih'in ön duyuruları;
"Öldükten sonra dirileceğim" dedi.
Görkemli dönüşü sevindirir canları,
Kurdu kilisesini ve güçlendirdi.

"Avutucu gönderirim size, Baba'dan,"
Duyurusu ilgiliydi Kutsal Ruh'la.
Baba'sına dönüyor Ruh'u yollamadan.
Kalbi yeryüzündeki inanlılarla..

"Kutsal Ruh size her gerçeği öğretecek, Anımsatacak tüm
söylediklerimi;
Gerçek Ruhu adıma tanıklık edecek.
Gelişi izleyecektir gidişimi.."

"Yol, gerçek, yaşam Ben'im. O, gerçek Ruhu'dur.
Yöneltir sizleri ilk ve son gerçeğe..
Duyduğunu söyler, gelecekte konuşur;
Doğrultur canı yaşatan yüceliğe.."

"Kesin eylemi, eleştirmektir dünyayı.
Günah, doğruluk, yargı sorunlarında..
İş yaparlar bana imanı dışlamayı;
Yeryüzünün şefi insanın başında!"

Dedi İsa. göğe yükselişinden önce:
"Vaftiz etti suyla Yahya. Vaftiziniz
Olacak Kutsal Ruh'la. Birkaç gün gecince..
Güçle kuşanıp dolar, parlak yetkiniz."

Görkemle geldi Kutsal Ruh, va't uyarınca;

Şanlı Pentekost, yüz yirmi inanlıya.
Sarsıldı tüm kent, o güçlü va'z duyulunca;
Pek çok günahlı döndü Kurtarıcı'ya.

Kutsal Ruh arıtır yüreği bozukluktan,
Kılar, Tanrı'nın tapınağı, bedeni.
Gerçek Ruhu kurtarır ruhsal yoksulluktan,
Bizimle bekler, Mesih'in gelişini..

BAĞ SAHİBİ VE KİRACILAR

(Matta 21:33-46; Markos 12:1-2; Luka 20:9-19)

Bağ dikti itinayla mal sahibi.
Yaptı her işi gerektiği gibi.
Kiracılar tuttu işletmeye;
Ardından gitti başka ülkeye.

Adamlarını saldı o yöreye,
Bağ bozumu payını istemeye..
Dövdüler, sövüp tartakladılar,
Tam takır kuru bakır b'raktılar.

“Gitsin düş kırıklığı, koş yeniden!”
Tepkiler farksız önceki gidişten.
Garez sürdü gitti aralıksız..
Eylem katmer katmer, acımasız.

“Saygıdeğer tek insanım kalıyor;
Bu iş biricik oğluma düşüyor.”
“Bakın, mirasçı budur” dediler;
“Haklarsak onu, bağ bize geçer.”

Sürüklediler, kıydılar canına,
Uğradılar sahibin gazabına;
Dayak kötek, sepetledi bağdan;
İşçi sağladı bambaşka soydan..

Pek çok kişi gönderdi seven Tanrı;
Sövüldü, dövüldü tüm saldıkları.
Sevgili Oğlu indi dünyaya,
İtip kaktılar bin bir acıya..

Göksel sunuya uyum, söz dinlerlik,

Sevgi, sevinç, direnişsiz içtenlik..
Mesih geldi günahlı dünyaya,
Erişsin diye her can kayraya..

KORO

Yapıcılar yadsıyıp tepti Taş'ı,
Ama salt O, oldu köşenin başı.
Bunu sağladı Tanrı istemi,
İman edene, parlak görkemi!

BAĞIŞLAMA BİLMİYEN UŞAK

(Matta 18:21-35)

Uşaklarıyla hesaplaşmaya çıktı Kral.
Ulaştı milyarlara borcu birinin..
Nasıl ödenir bu para, bir koca çuval!
Buyruk verdi Kral: “Tüm aile satılsın!”

Kral’ın ayaklarına kapanıp yalvardı:
“Ah, merhamet göster, yok kulunun gücü.”
Çok üzüldü Kral, bağı yandı yakarıya..
Özgür kıldı onu, bağışladı borcu.

Ne sevinçli bir gündü ona, ne güvenli!
Yazık! Varamadı işin kavramına.
Bir fakire koştu; azıcık verecekli..
“Tez öde!” deyip asıldı yakasına.

“Aman, etme, merhametli ol!” dedi uşak.
Tüm dilek, tüm yakarı etmedi para;
Hiç laf dinlemedi, ner’de kaldı, uzlaşmak?
Tıktı deliğe, gününü etti kara..

Duyunca Kral olayı, çağırdı uşağı.
“Ey vefasız!” dedi, “Bu ne acımazlık!
Ne değer bilmezlik! Yıkın onu aşağı,
Basın köteği; tüm borcu borçtur artık.”

İsa bir dua öğretti öğrencilere:
“Suçları bağışladığımız ölçüde,
Ya Tanrı, göksel erdemi öğret bizlere!”
Yansır pak inanç; sevgi, bağış yönünde..

KORO

Borçtur günah! Kenetler sorumsuz insanı;
Bulmazsan af, kayıpsın sonsuzluk boyu.
Mesih kayrasıyla, bağışlar günahını,
Af bulup, af edesin diye suçluyu..

CANIN TEMEL DEĞERİ

(Markos 8:36: Luka 9:25: 12:15;
Yuhanna 12:24,25; Filippililer 3:8)

Dünya varlığı bir yanda, can öte yanda..
Ruh sonsuz azaptadır görünce zarar.
Kişinin esenliği bitmeyen çağlarda;
Her cana gerek bu arayış, bu karar..

İlgi dönükse mala, sonuç tıkanıklık..
Yitir benliği, kurtulursun böylece.
Semizlikte yok, bitmez tükenmez esenlik.
Sevinç Getirici Haber tek güvence..

Toprakta ölünce taneler çeç getirir;
Tarlada ölmeyen tohum veremez ürün.
Mesih der, “Canını seven onu yitirir.
Onu hiçe sayanı bekler sonsuz gün.”

Yaşamının güvencesi, Mesih sevgisi,
Zarardır, şu kaypak dünyanın zevkleri;
Yarardır, kalıcı değerın seçilmesi.
O’nu bulana gelir, bereketleri..

KORO

“Uyan gerçeğe; açgözlülüktür düşmanın!
Uyarır Mesih: “Maddi tutumdan gocun.
Zenginlik iletmez canı güvenliğe.
Ölçüsü bambaşka, bugünün sonsuzun..”

ÇOCUK GİBİLERİNDİR HÜKÜMRANLIK

(Matta 18:1-5; Markos 9:33-37; Luka 9:46-48;
Matta 19:13-15; Markos 10:13-16; Luka 18:15-17)

Kutluluk esenlik kaynağıdır İsa.
Minikler getirip yakardılar: “Kutsa!”
Öğrenciler çattı kaşların’ o an:
“İşi çok Rabbin, çekilin buradan!”

Sert kovmalar, işgüzarlıktı aslında.
“Gelsinler kutluluk bulmaya bağrımda;
Engel olmayın bana gelenlere;
Yaraşır hükümrانlık böylelere..”

“En üstün hangimiz?” diye tartıştılar.
Biliyordu İsa, neler düşünüyorlar.
Tutup or’daki çocuğu kolundan,
“Üstün; gözünüzde küçük sayılan.”

İsa çocukları kollarıyla sardı;
Onlara, kutluluk esenlik sağladı.
“Siz de alçalın” dedi, “Bunlar gibi;
Olun hükümrانlıkta yer sahibi..”

Kesindir parlak duyurusu, Mesih’in..
Tutumu tümünden çelişkili, herkesin.
İsterken çocuklar gibi olmayı,
Önemli sayar O, tam alçalmayı..

“İmanla sarılmak, kurtaran sevgime,
Eşittir güvene; tanrısal gücüme..”
Çocuk gibi sen de yaklaş. Tanrı’ya,
İsa Mesih’ten bol bol kutlanmaya..

KORO

Armağandır, Tanrı'nın hükümranlığı;
İmandır yaşamın güvenli kaynağı.
Çocuk içtenliğiyle koş kayraya,
Göksel yurdun gönencini bulmaya.

DURAMAZ KATINDA ÖNE ALAN KENDİNİ

(Matta 20: 1-6)

İşçiler tutmaya çıktı bağcı bağına..
Emekçiler buldu, gündeliği kesti.
Yeniden başka işsizlerle de anlaştı..
İki kez daha adam aldı yanına.

Akşam buyruk verdi bağcı yöneticiye:
“İlkle sonuncuya eşit gündelik ver!”
Uygulamaya şaşıtı kaldı, ilk gelenler;
Başladı söylenmeler, “Bu da ne?” diye.

Sordu bağcı: “Anlaşmadık mi gündeliğe?
Payına düşeni veriyorum sana,
Özgürüm açmaya kesemi her insana.
Bakamazsın kem gözle bu cömertliğe.”

Tanrı el açıklığıyla ödül dağıtır..
Hakça davranır, uygularken va’dini..
Duramaz katında, önde sayan kendini.
Mesih ciddi kişiye çağrı uzatır..

KORO

Tutunamaz katında yetki gözleyenler;
“Başta sayılanlar düşer son sıraya,”
İsa der, “Başa geçer itilen sonraya.”
Kavrayamaz bu gizi bencil bireyler.

FİZİKSEL KÖR, RUHSAL KÖR

(Yuhanna 9)

Öğrencilerin gözü bir köre ilişti:
“O mu, yoksa ana baba mı günahlı?”
İsa, “Suç ne onda, ne de onlarda” dedi.
“Tanrı’nın işleri onda tanınmalı..”

İsa tükürdü çamura; amaya sürdü:
“Şimdi git, yıkan Siloam havuzunda!”
Dinledi sözünü; gözleri hemen gördü.
Dilenir dururdu hep, yol kenarında..

Merak sardı herkesi: “Bu o mu, değil mi?”
Arttı ilgi; adam, “Ben oyum” deyince.
“Anlat bizlere bu şaşırtıcı eylemi!”
“Bakın” dedi. “Mucize, hem de güvence.”

Şabat’tı. Vardı haber din adamlarına..
Önceden görmezi çektiler sorguya:
“Şabat’ tutmuyor; b’rak onu, dön Tanrı’ya! ” Anne baba
kanıt verdi bu olguya..

Dönmüyordu dinci kuşak sert kınamadan;
Günahlılıkla suçluyordu İsa’yı.
Üsteledi imanını, gözü açılan:
“Sağlayan O’dur, kör gözüme görmeyi.”

Uzadı giderek karşılıklı tartışma;
Söz kızıştı, bir va’z oldu dincilere.
“Güç Mesih’te” sözüne, sert mi sert kınama:
“Gireyim deme, tapındığımız yere!”

“İnsanoğlu’na iman, yaşamama kuvvet!”

Tapındı. “İnanıyorum” ikrarıyla.
Görmeze ışık.. Nurum tam diyene, zulmet!
Yargı kesin, direnene inadıyla..

KORO

Gözü görmeyenin durumu bir sayrılık,
Ama ruhsal görmezlik, beter mi beter!
Bedensel hastalar buldu sağlık, canlılık.
Günahında kaldı, dinseliz diyenler.

GÜCÜ KUDURMUŞ DALGALARI DİNDİRİR

(Matta 8:23-27; Markos 4:35-41; Luka 8:22-25;
Yeşaya 51:9; Mezmur 93:3,4)

Öğretirdi göl kıyısında Rab İsa.
Her yaştan herkes çevresini kaplar.
Pek çok kişi dinler, kayıktan konuşsa;
Müstesna sözlere el alem şaşar..

Öğreti ve eylem özleşir uyumda;
Yetkisi ve tanrısal gücü kesin..
Konuşması güngünden farklı kapsamda.
“Geçsek, öbür yakasına denizin..”

Başka tekneler izliyordu onları..
İsa yorgun; düştü derin uykuya.
Sert boran çalkaladı birden suları;
“Üstat, uyan! Yüz tuttuk mahvolmaya..”

Yetersiz iman boranı yenemedi.
Hazırdır O yardıma, her durumda.
Fırtına kurbanı olmaya gelmedi;
Ne de boğulsunlar diye sularda!

Kalktı ayağa yetki, yeterlilikle..
O, hükümrani kurulu düzenin.
Payladı azgın dalgaları gür sesle.
Yok benzeri böylesi dindirmenin.

Bir dağ gibi kabarırken saldırılar;
Gurur, hışım tayfun olup döverken,
Yutardı diri diri kudurmuş sular,
Gelmeseydi savunma, Rab gücünden.

Uyan, uyan RAB’BİN egemen pazısı!

Kuşan gücünü, uygula yetkini..
Görkemine yenik, şerrin saldırısı.
Eyleminle göster göksel sevgini..

KORO

Ey Öğretmen! Kötü, yaşam koşulları, Kükrüyor sert
boranlar azgınlıkla..
Destek bulur Sen'de yaşam kaygıları;
Ezgin can yardımına sığınmakla..

HÜKÜMRANLA UŞAKLARI

(Matta 25;14-30; Luka 19:11-28; I.Korintoslular 4:2)

KORO

Soylu adam on uşğa verdi on gümüş.
Dönüşte hesaplaşmak istedi tümüyle:
İlki çalıştı, biri yaptı on gümüş,
Sonraki beş.. Diğeri geldi boş elle.

Kayrasaldır kurtuluş, tanrısal armağan..
Mesih, ödedi borcu günahlar için.
Simgeyle belirtti; ne yapsın her kurtulan:
Rab işinde olsun bilgin, girgin, etkin.

Bir krallık alıp dönmek için gitti adam;
Bekliyordu uşaklardan uğraş, çaba..
Emanete saygıydı bundan çıkan anlam;
Üçünden biri etti fırsatı heba.

“Aferin, yararlı uşak!” dedi, ilkinde..
“Güvenli yönetmensin; bunu gösterdin,
İçten uğraştın. Veririm on kent yetkine..”
Sınırsız o gönenç, katında Mesih’in.

Aynı övgüyü aldı, beş gümüş kazanan:
“Veriyorum beş kent, senin de yetkine..”
Kimdir, Rab’be bağlılığını kanıtlayan?
Egemen eylemi getiren yerine..

“Bunu değerlendirin!” demişti hükümrân..
Haylaz uşak aksine gitti buyruğun;
Gidip gömdü değeri yere: Korkusundan..
Kral kızdı: “Özrü yok!” dedi, “Tutukluğun.”
“Niçin getirmediğin emanetin kârını?

Saygın yok muydu ey aylak, güvencime?
On gümüşü olana verin; bundakini.”
Candan uğraşa, sonsuz boyu sevinme..

HÜKÜMRANLIĞIN SİMGELERİ

(Matta 13:1-52)

Mesih anlattı Tanrı hükümranlığını,
Yedi simgeyle aydınlattı konuyu.
O'dur açan güç çetin gizler kapısını,
Esenlik sağlamaya, sonsuzluk boyu..

Düşen tohumlardan çarçapul olanlar var.
Ne yazık, Söz'ü duymuşken anlamamak!
Üstünkörü kulak asıp kök salmayanlar..
Yitirmektir tümü; azla oyalanmak.

Sinsidir kin gazez göksel Söz'e, gün boyu;
Delice ekenler çok, bitek tarlaya.
Paklar Mesih canı. Bozmak iblisin huyu.
Hatır gönül katma yok, hakça yargıya.

Önemli bulan azdır, hardal tanesini;
Eken iyi bilir içindeki gizi..
Oluşturur dallar, kuşların tüneğini:
Çeker halkları Mesih'in parlak izi..

Etkindir, sağlamdır tanrısal hükümranlık.
Sürekli artar, dünyanın dört yanında..
Yoğurma tahtasında kadına mayalık;
Böyledir Söz'ün gücü ruhsal hamurda..

Hiç aramazken, takıldı biri gömüye;
Sıçradı: "Ah, benim olsaydı şu tarla!"
Varını yoğunu sattı, elde etmeye;
Pek çok sevindi edindiği toprakla.

Taklidi bilir. Gözleri gerçek incide..

Göründü göksel hükümranlık, görkemle.
Buydu, ana baba günahının sonrası.
Değişti her şeyi böylesi servetle.

Çekilince ağlar, balıkçılar uğraşır;
Seçer yararlıyı, fırlatır 'skartayı.
Çağ sonunda inanlıyı melekler alır;
Arıtır kötüden şu zalim dünyayı..

KORO

Yaklaştı Tanrı hükümranlığı evrene..
Gelir göklerin yönetimi Mesih'le.
Dileyeni hazırlar parlak görkemine.
İman eden arınır, coşar sevinçle.

İSA MESİH GELİYOR

(Yaratılış 3:18; 4:8; Rom. 8:18-22; I.Kor. 15:21-24;
I.Sel. 4:16; Yuhanna 1:14; Luka 2:7; H. İ. 1:9-11;
Vahiy 22:20; 20:1-6; Yeşaya 11:9; Habakkuk 2:14)

“Çalı, diken verecek yer!” Tanrı yargısı.
Kardeşlerden biri biçti öbürünü;
Buydu, ana baba günahının mirası.
Kurulu düzen unutmaz gördüğünü..

İlk Adem’in tecavüzü sarstı her yanı.
İnsan bozuldu, doğa yozlaştı tümünden.
Böyle değildi Tanrı’nın pak, kutsal planı.
Salsa Tanrı ikinci Adem’i gökten!

Söz beden oldu bir kızıdan, ağılda doğdu;
Kurtarmaya öldü, gömüldü, dirildi.
Sonra görkemiyle yüceleri doldurdu.
Yeniden gelişi gözleniyor şimdi.

Yaratılış inlemekte, derin özlemle..
İnanlılar içten güvenle gözlemde..
Yakarırlar, “Gel, ya Rab İsa!” dileğiyle.
Hep gözler o şanlı gelişi evrende..

Tüm silahlar susar, sabanlara dönüşür;
Ulus ulusa karşı savaşa kalkmaz;
Mesih’in yönetimi sevgiyle gözükür;
Yeryüzünde hiçbir düzensizlik b’rakmaz.

Bağlanır şeytan, atılır taa derinlere,
Salt Mesih’tir gayrı evrensel egemen;
Rab bilgisi varır en irak köşelere..
Suların kabardığı gibi derinden.

İSA MESİH'İN DUA YÖNTEMİ

(Yuhanna 13:34; 15:12; Gal. 6:2; Luka 18:1; Matta 6:7-15; II.Petros 2:9; Yaratılış 15:1; Efesoslular 1:23)

Dinlerle ilgilidir yasalar, töreler.
İsa Mesih dinsel biçimler öğretmez.
Sağlıklı inancı pek sevgide düğümler.
Sevgi yokluğunda, şart usul hiç yetmez!

Yoktur biçimsel dua Mesih gündeminde;
“Dua edilsin” der, “Yüreksizlenmeden.”
Tutunamaz bencil dua O'nun önünde;
Verdiği örnek esinlenir sevgiden:

Göklerdeki Babamız! Kutsarız adını. Hükümrانlığının
gelişi arzumuz..
Göksel ordular her an yüceltir sanını.
Dünya desin, “Rabbe’dir uyruklüğümüz!”

Gündelik ekmeğimizi ver bugün bize..
Af ederiz, bize işlenen suçları;
Bu bağlamda bağış sağla yüreğimize.
Olmaz ki af, affetmezsek insanları.

Günahla sınanmamıza olanak b’rakma!
Koru bizleri suçluluk çemberinden.
Fırsat kollar kötülük.. Sendendir kurtarma.
İbrahim’in Kalkan’ı, ayrılma bizden.

Senindir hükümrانlık, evreni kapsayan.
Senindir güçlülük, Yaratan - Kurtaran.
Senindir yücelik, tüm çağları içeren.
Senin doluluğundan beslenir evren.

İSA MESİH'TİR MUTLULUKLARI AÇAN

(Matta 5:3-12; 11:29, 30; Valiy 7:17; 21:4; II.Timoteos 2:22; Yeşaya 26:8; Yeremya 31:16; Romalılar 8:16-17)

Mutluluk, herkesi ilgilendiren konu..
İnsan kavramı, geçici mutlulukta.
Rab ölçüsü kapsar sonsuzluk konumunu;
Odaklar gönenci, bitmez parlaklıkta;
Gerçekten mutluya katar kutluluğunu.
Çeker inanlıyı kutsal, cömert Kat'a..

O der, “Ne mutlu ruhta yoksul olanlara!
Gökler hükümranlığı böylelerindir.”
‘An-mutluluğu’ hedeftir yaşayanlara:
Övülenler, gününü gün edenlerdir.
İsa Mesih'tir, somut örnek insanlara;
Alçakgönüllü, engin yürekli. Kâdir.

“Ne mutlu yaşlılara ki, avutulacak.”
Silecek Tanrı bütün göz yaşlarını:
Ağtı, ağlamayı O unutturacak.
Mutlu sabahta saçacak ışığını..
Elem oldu Mesih'in payı, kucak kucak.
İstirap, işkence, acılar insanı..

Der, “Ne mutlu yumuşak huylu olanlara!”
Ardından vurgular çarpıcı sonucu:
“Mirasınız dünya!” Sarılın bu va'tlara..
Rabbimizin'dir yeryüzünün dört ucu.
O'nun sıkıntılarını paylaşanlara,
Yücelik saklar Kutsal Ruh: Avutucu.

Bu dünya, ‘hak!’ diye ağlayanlarla dolu.

“Ne mutlu doğruluğa acıkanlara!
Adaletle susayanlara da ne mutlu!”
Tanrı bakar pak katından mağdurlara..
Bunlar sonsuzun tesellisiyle doy’rulu.
Evet Mesih! Sensin ekmek milyarlarara..

Her yerde elem çeken insan kardeşler var.
“Ne mutlu!” der İsa. “Onlarla paylaşılan.
Destek bulacak acı yüklenen ortaklar..”
Mesih indi göklerin parlaklığından,
Elemlerimizi taşıdı, Golgota’da.
O’dur, yüreğin acısını kaldıran.

“Ne mutlu!” der Mesih, “Yüreği temizlere;
Çünkü onlar görecektir kutsal Tanrı’yı..”
Nasıl tapınır görkeme; bak meleklerle!
İç yaşam paklığı kanıtlar kayrayı.
B’rak, yöneltsin Rabbimiz seni yücelere;
Kutsallık kuşanımıdır yaşam payı.

Ne var, barıştan daha yeğ olsun yararı?
“Ne mutlu barışçılara!” der Kurtaran,
“Çünkü onlar Tanrı’nın seçkin çocukları.”
Barış Başkanı’dır, öven ve kutlayan,
Dönüştüren barışçıya savaşçıları,
Çatışmaları esenliğe bağlayan..

“Ne mutlu!” der, “Doğruluğu önde tutanlar.
Saldırıyla karşılaşanlar, bu yüzden”,
Mesih’in hükümranlılığına alınırlar;
Acı-üzgü sevince dönüşür kökten.
Şefkatli Mesih’i sert haça mihladılar;
Arı olanı, suçluluk kötülükten.
Aşağılanır, hor görülür inanlısı,
Mesih der, “Mutlusunuz saldırılarda.

Sevinin, coşun, oldunuz gerçek bağılısı; Peygamberler de denendi acılarda.”

Taçtır parlak cennette. Mesih’in katkısı.

Baskılar bastıramaz gayrı geriden.

İYİ TOHUM, KÖTÜ TOHUM

(Matta 13:24-52)

Meraklı çiftçi seçkin tohumu ekti.
Gelgelelim düşmanı vardı, kıskanç.
Gece vakti sokulup delice saçtı,
Boy attı zehirli ot, gitti kıvanç!

Böyle işe şaşırıp kaldı uşaklar,
“Bu ne?” dediler çiftçiye üzgüyle..
“Kincidir düşman, iyiyi hep baltalar;
Kara çalar, direnir her güzele..”

“Efendi!” dedi uşaklar, “B’rak gidelim,
Söküp koparalım şu bitkileri..”
“Hayır, etkin sonuç vermez bu girişim;
Olur aa, sökersiniz ekinleri!”

“Bekleyin, büyüsün tümü biçime dek..
Buyruk vereceğim orakçılara:
‘Delice demet demet ateşlenecek,
Buğday da taşınacak ambarlara..’ ”

Mesih açıklar, anlam dolu simgeyi:
O eker tüm verimli taneleri,
Pak gerçeğiyle donatmaya çevreyi..
Büyütmeye, sağlıklı ürünleri.

Bıkmadan düşmanlık eder Söz’e iblis:
Çabası yıkmak, onun etkisini;
Bozmayı amaçlar her ne balsa halis.
Gece gündüz sürdürür ters işini..

Gelir bu çirkin eylemin hak sonucu;

Rab verir meleklerine orağı,
Varır kutsal kürsüye bu işin ucu
Hele sönsün günahlının çırağı..

Mahva gider Tanrı Sözü'yle oynayan,
Ağlayışa ve diş gıcirtısına..
Yıldız gibi parlar suçtan arıtılan,
İyi tohumu alan yaşamına..

KORO

Yargı günü, yargı günü! Korkutucu..
Mesih ayırır iyiyi kötüden;
Işığa çıkarır her örtülü suçu;
Kalmaz saklı kötülük, hiçbir gözden..

KİMDİR KOMŞUM?

(Luka 10:30-37)

İniyordu Yeruşalim'den Yeriha'ya..
Eve barka pek çok nevale almıştı.
Haydutlar soydu yolda, dövdü kıyasıya;
Oracıkta çıırçıplak, kanlarda b'raktı..

Az sonra bir rahip belirdi iraklardan;
Yerde yatan insana gözü ilişti.
Ürktü doğrusu bu korkulu manzaradan,
Çevirdi başını hemen; çekip gitti.

Yola çıktı bir Levili, or'dan geçmeye,
Aklı takılıydı din törelerine..
İvediydi işi, zorunluydu gitmeye;
"Başkası sağlasın yardım yerdekine!"

Bir Samiriyeli uzun yolculuktaydı,
Yabancıyı öz kardeşi gibi gördü;
Şarapla yağ döktü, yaralarını sardı,
Eşğine bindirip hana götürdü.

Ödeyip borcu hancıya, teminat verdi:
"Yükümlülük benim, ilgilen onunla!"
Günahlıya Mesih bunu yaptı ve dedi:
"Git, kucakla bu tutumu yaşamınla."

KORO

Kimim var acısın; yaram' sarmaya koşsun?
Hiç karşılıksız, eğilip ilgilensin;
Ayrım yapmadan; nedir demeden ulusun!
Salt Mesih'in örneğinden esinlensin..

KISA BOYLUYA YOĞUN SEVGİ

(Luka 19:2-10)

KORO

Yeriha'da yaşardı Zakkay: Zengindi;
Gümrük vergisi toplamaktı işi.
Boyu bosu akranlarından kısaydı,
Ama tamdı ona Rab'bin sevgisi..

İsa Yeriha kentinden geçiyordu,
Üşüşüyordu tüm halk etrafına..
Rabbi görmeyi Zakkay çok istiyordu;
Tırmandı hemen incir ağacına.
İsa gözünü kaldırıp yukarıya,
“Çabuk in, Zakkay!” dedi, “Aşağıya..”

Rab, “Sofranda yiyeceğim bugün” dedi.
“Haydi birlikte gidelim evine..”
Ağzı bir karış açık.. Fakat halk yerdı:
“Olur mu böylesi? Bu da sanki ne?
O nasıl gider yanına günahlının?
Girer çatısı altına Zakkay'ın!”

Ruhsal boy aldı Zakkay, kayradan gelme..
Rab onu donattı haksal yaşamla.
“Dört kat gitsin!” dedi, “Her bozuk eyleme.
Yoksula yardım, yarı varlığımla.”
İsa dedi: “Zakkay, bastın ruhsal yaşa,
Evin de erdi bugün kurtuluşa.”

MESİH DİRİLECEĞİNİ BİLDİRDİ

(Eyub 14:14; 19:25; Mezur 16:10; Matta 26:32;
Yuhanna 10:18; 2:19; 12:24; I.Korintoslular 15:20-23)

“Kişi ölünce yaşar mı yeniden?” diye
Sorardı önceki çağların insanı..
Davut, “Kutsalı’nı b’rakmazsın çürümeye”
Diyerek övdü, yüceltti Tanrı’sını.

“Biliyorum Kurtar’cım diridir. Sonunda Dikilecek
yeryüzünde” dedi Eyub.
Ölüp dirilmek için yaşadı dünyada;
Beden kuşandı Mesih, göklerden kopup..

Atandı önceden, ölmeye - dirilmeye..
“Canımı kimse alamaz” dedi, “Benden.
“Veririm - alırım.. Sahibim bu yetkiye.
“Babam’dır beni bu buyrukla gönderen..”

Dinciler illaki diretti, mucizede.
Rab yanıtladı: “Yıkın bu tapınağı,
Yeniden kurarım onu, üç gün içinde..”
Dirildi bir gün. Sözü iman kaynağı.

İnsanoğlu’nun yüceltileceği saat:
“Buğday yere düşüp ölmezse tek kalır.
Ama ölürse, bol bol üründür mükâfat;
Canını yitiren, sonsuzu donatır.”

Ölüleri diriltti Mesih, kabri ezdi.
“Ben’im diriliş ve yaşam”; ilk müjdesi.
O her zaman dirileceğini bildirdi.
Yengi doruğu Mesih’in dirilmesi.

Ölülerin ilk-ürünü mezarı yenen;

Mesih, sonsuz güvence, ispatlı öncü.
Yücelerde yetkiyle başrahiplik eden..
Yeniden gelince parlatır o gücü.

MESİH'İN HAÇTAN YEDİ SESLENİŞİ

(Luka 23:34, 36, 43, 46; Matta 27:34, 44, 46;
Yuhanna 19:27, 28, 30; Yeşaya 12:3)

Yedi kez konuştu İsa Mesih çarpmıhtan.
O'nu haçlayanlar için ilk yakarı:
“Ey Baba, esirgeme onları affından;
Dışlandı bilgi; kincidir uğraşları.”

Eşkivalardan biri iman etti O'na:
“Anımsa beni Rab, hükümranlığında!”
“Bugün benimle cennettesin, derim sana.
“İman, tövbe tam güven, Tanrı katında..”

Acıyla oturdu Meryem haçın dibine;
İsa, “Oğlun!” dedi. Bakıp Yuhanna'ya.
Meryem'i anne atadı öğrencisine.
Artık gidiyordu ezeli Baba'ya..

Bağırды, ‘Tanrım, Tanrım, niçin beni b’raktın?’ Günah
nedir bilmeyen günah kılındı,
Çekerken suç cezasını tüm insanlığın.
Güneş kaskatı karanlığa saklandı.

Akan kan-ter yıktı, çökertti bedenini.
Kurtuluş kuyularından su içiren,
“Susadım!” sözüyle inetti hasretini.
Kamışla sirke uzattılar süngerden..

“Sonuçlandı!” diyerek vurguladı Söz'ü;
Bütünlendi kayrasal kurtuluş o an.
Peygamberler öngörüsünün buydu özü;
Açık gayrı cennet. Başın ezik, şeytan!

Savaşıdır haçta altı saat, Baba'nın.
"Ruhumu ellerine bırakıyorum."
Perdesi yukar'dan yırtıldı tapınağın.
Geldi kayra çağı, kapandı ilk durum.

MESİH'İN SAĞLADIĞI YENİ DOĞUŞ

(Yuhanna 1:12; 3:1-6; Luka 15:7:1.Petros 1:23;
Yakup 1:18; Romalılar 8:13-17; Vahiy 7:13-17
I.Yuhanna 2:15, 29; 3:9; 5:18; 4:7; 5:1,4)

“Yeniden doğmadıkça, kalırsın dışında”
Diyor İsa, “Tanrı hükümranlığının.”
Bir din adamı kusur yapmadı ikrarda;
Ancak anlamadı özünü kavramın.

Çözemedi Nikodimos tanrısal gizi;
“Nasıl doğar yaşlı bir insan yeniden?”
“Götürün fizik ötesine algınızı..
Ruha yükseltin düşünceyi, bedenden.”

Tanrı isteği, gerçek sözünün etkisi:
Günahlı cana, sudan ve ruhtan doğuş.
Mesih'in kanıdır arınma güvencesi;
Sarsılan yaşama kesindir kurtuluş.

Salt kayradır; din yasaları ötesinde:
Kutsal Söz'ün içeriği ve kavramı.
Bozulan tohum değil bunun kökeninde;
Bozulmaz tohumdur, Tanrı tanıtımı..

Kutsal Ruh'tur, tanıklık eden ruhumuzla.
Olduk, Tanrı çocukları, mirasçılar..
Melekler kutlar arınanları, bu sanla.
Ne kan, ne beden, ne insandan doğanlar.

Yeni yaşam Tanrı eylemini doğrular,
Dışlar günahı, bağlanır haklılığa;
Sevgiyle dolar, İsa Mesih'i açıklar.
Yener dünyayı, özenir kutsallığa.

“Kimdir ak giysililer? Nereden geldiler?”
“Büyük acıdan. Bu paklık, kutsal kanda.”
Tanrı tahtının önünde hizmet ederler.
Önderleri Kuzu’dur; taht ortasında..

MESİH'İN SÖZÜ

(Luka 5:1-1)

Koşuştu halk, deniz kıyısında İsa'ya.
Yıkıyordu balıkçılar boş ağıları,
Üzüldüler gece kaybedilen çabaya!
Tekneye girdi Rab, halka verdi çağrı..

Kulaklar kirişte, dinliyordu gelenler..
Koşut değil bu, biçimci softalara.
Simgesel öykülerle sunuldu gerçekler;
Kayra, lütuf yolu açık muhtaçlara..

Katı insan savlarından irak konusu;
Öğreti dalmıyor dinsel usullere,
İçte oluşan kirliliklere vurgusu.
Dinle gönülden, doğrul diri sözlere!

“Açılın!” buyurdu, “Ağları atmak için..”
Şaşırdı Petros; sardı kafayı çaba.
Hiç bitmiyordu, düş kırıklığı gecenin.
“Üstat!” dedi, “Hep emekler oldu heba.”

“Ama, Sözü'nü dinleyip indireceğim..”
İman ve güvenç, yöneltti mutluluğa:
Yırtıyordu ağları böylesi bol verim;
Gerekliydi çift tekne bunca balığa.

KORO

Mesih'in Sözü yeterli, hem de güvenli.
İnsan önerisi değil buyrukları;
İmanla kabul edeni kılar gönençli.
Yaşama huzur verir yaklaşımları.

ON ERDEN KIZ

(Matta 25:2-11)

Hazır mısın Güvey'i karşılamaya?
Yağın var mı, yaşam fenerini yakmaya?
Akıllıca sağlanan yağ yeterlidir;
Akılsızın umudu, dayanağı hiçtir.

Güvey'i karşılayacak on erden kız..
Onların beşi akıllı, beşi akılsız.
Yağ aldı yarısı, savsadi gerisi..
Gecikti nedense, Güvey'in tez gelişi.

Gece yarısı duyuldu yüksek bir ses:
"Bakın, geliyor Güvey; karşılasın herkes!"
Tümü uyandı, şaşırıldı akılsızlar:
"Verin azıcık yağ, titreşiyor ışıklar!"

"Yetmez yağ herkese" dedi akıllılar;
"Koşun, soruşturun, nerede satıcılar!"
Gittiler. Geldi Güvey, hazır yarısı.
Girince beş kız, kuruldu şölen sofrası..

Varıp akılsızlar seslendi Güvey'e:
"Geldik şölene, biz de girelim içer'ye!"
Duydular, "Tanımıyorum!" yanıtını..
"Düşünmediniz, bekleyenler olmasını."

Mesih'te kurtuluş, doğruluk, kutsallık..
Ruh ürünü: Sevgi, sevinç, barış, esenlik.
Bekleyiş sağlar cana Kutsal Ruh yağı,
Günüdü doldursun, yarının güvenliği.

KORO

Mesih'tir gelinin gözlediği Güvey.
Hiç yapılabilir mi hazırlık peyderpey?
Sallantıda, bu gereği örtbas eden;
Heyecanda, yaşam yağını eksiltmeyen..

ÖLÜYÜ DİRİLTEN TEK GÜÇ

(Yuhanna 11)

Salt Mesih'tir. "Yaşam kaynağım" diyen,
Gücüyle diriltebilen ölüyü..
Lazar gideli dört gündü, yeryüzünden.
Avutan hani, bu tür üzüntüyü?

Tanrı Oğlu'nda güç. "Bitsin!" der, "Kaygılar."
Salt O'nda bulursun ruhuna sağlık.
Yetkisi karşısında kaçır baskılar.
Ölümün kösteği, orağı kırık.

Kız kardeşler, dostlar dövünüp ağlıyor:
"Ölmezdi!" diyor, "Olsaydın yanında."
"Senin dilediğini Tanrı yapıyor.."
Rab, "Yaşam soluyacak" der, "Lazar'da."

Ağladı Rab İsa, ölüm olgusuna.
Günahdır, sokan çift ölümü soya:
Ruh ve beden ölümü, kesin her cana..
Mesih geldi çift yengiyle dünyaya.

Körü gördüren, hükmünde mi ölümün?
Duyuldu güçlü ses: "Kaldırın taşı!"
"Ya Rab, kokmuştur gayrı, öleli dört gün!"
"Kutluluğun boyutu, iman bağ'şı.."

Kaldırdılar taşı, sundu İsa şükran:
"Baba! Hamtlar Sana; işittin beni."
Seslendi yetkiyle: "Lazar, çık mezardan!"
Dirildi, ölünün bağlı bedeni.

Doruklandı Mesih'in özel etkisi:

“Çözün onu, tekrar yaşama dönsün!”
“Yaşam Ben'im” diyenin sıcak ilgisi:
“Dirilen içerikli günler görsün.”

KORO

“Yol, gerçek, yaşam Ben'im” der diri Mesih;
“Ölse de dirilir, inanan bana..”
Ölümün kasvetini belgeler tarih.
Sonsuzluk parlak, Mesih'e sığınana..

GÖRKEMLİ ŞÖLENE ÇAĞRI

(Matta 22:2-14; Luka 14:16-24)

Adam görkemli bir şölen düzenledi.
Düğün sofrasıydı bu; Kral oğlunun..
Uşaklarına, “Gidin her yana” dedi,
“Hazır sofralar, konuklar buyursun!
Pişiyor yemekler, besili danalar..”
Tek noktada odaklandı yanıtlar:

KORO

‘Gelemem şölene, keyfime b’rak beni.’
‘Gel bak, daha yeni evlendim.’
‘Beş çift, cins öküz pazarladım.’
‘Seçkin bir tarla satın aldım.’
‘Avuç dolusu para saydım..’
‘Gelemem bu şölene, rahat b’rak beni!’

Kral saldı öfkeyle uşakları geri:
“Çıkın hemen yollara, sokaklara;
Çağırın sakat, kötürüm, görmezleri,
Bildirin yoksullara, muhtaçlara..
Şölen evim, dolsun her türden insanla.
Yiyip içsinler soframda iştahla.”

Yoksullar, emekçiler koştu şölene;
Çok yer kaldı dolup taşan sofrada.
Buyruk verdi Kral, “Bakın çevreye yine,
Arayın tarlalarda, kavşaklarda.
Dar köşelerde düşkünü, parasızı,
Zorla getirin bulduklarınızı..”

Ne anlatır İsa şölen simgesinde?

Kayra dolu yeni yaşam tadını..
Seđirt, katıl o parlak sofraya sen de.
Tepme sunulan Tanrı çağrısını.
Şölen sofrası doludur nimetlerle,
Gecikme katılmada tüm çevrenle..

KORO

“Ne vakte dek süreceksendeleyişin?
Söz dinlemez, sert, katı direnişin..
Çağrım yaşamadır; katıl şölenime..
Bak, gün boyu uzanan ellerime!”

SAĞALTAN, DİRİLTEN

(Matta 9:18-26; Markos 5:21-43; Luka 8:40-56;
I.Selanıklililer 4:13,14)

Niceler yararlandı güçlü işlerinden;
Halk bekliyordu O'nu öte yakada.
Varır varmaz, topluluk karşıladı içten.
Yerlere kapandı Yairos o anda.

İçi sızlıyordu sinagog başkanının,
Ölümlü boğuşuyordu kızcağızı:
Değdir ellerin'! Sensin kaynağı sağlığın."
Ner'de, her kim varsa içi dolu sızı..

Merak değil; sağlık, bir kadının kaygısı.
On iki yıldır hiç durmuyor kanama;
Tanı koymuş doktorlar: "Yok bunun çaresi!"
İman et İsa'ya: "O'ndadır sağaltma."

"Dokunsam giysisine, kurtulsam marazdan!"
Kanama diniyor, elin değmesiyle.
Rab biliyor, güç yittiğini varlığından:
Diyor. "Konuşmalı, iman sahibiyle.."

Anlam veremedi öğrenciler bu söze.
İsa biliyordu. bilmediklerini.
Kadın korkak, titrek ikrarla geldi dize..
"İmanın buldu kurtuluş gönencini."

"Kızın öldü!" haberi erişti başkana:
"Öğretmeni oyalamayın b'rak gayrı!"
İsa'dan yanıt: "Dönüşsün korkun imana!"
Yanında üç öğrenci, girdi içeri.

Ağıt yakanlar: Ayyuka çıkıyor sesler..

“Bu kaygı ne? Çocuk ölmedi; uyuyor.”
Kırıldılar gülmekten, hafiflik edenler.
Yanında ana baba; kıza varıyor..

Buyruk kesin ve yetkin: “Ayağa kalk kızım!”
O da kalkıp yürüdü.. Bu ne şaşkınlık!
Boş kalacak mezarım, gelince Mesih'im.
Bu kanıt ben ölümlüye yeğ güvenlik.

KORO

Rab'bin gücü tam; sağaltmaya, diriltmeye.
Aramıza geldin şefkat, merhametle;
Çağrın, canı gönülden Sana güvenmeye.
Kanıtlarsın gücünü eşsiz sevginle.

SÖZ BEDEN OLDU

(Galatyalılar 4:4: Yuhanna 1:14: Yaratılış 3:15;
Yeşaya 7:14; 53:5: Mika 5:2; Luka 2:11,14;29-31; Filippililer
2:6-11)

Dolunca vakit, geldi Tanrı'nın öz Oğlu,
Yaşam verdi yaşamakla aramızda.
Söz beden oldu, kayra ve gerçekle dolu;
Ezeli nur parlar karanlık dünyada..

Tanrı dedi: “Şeytanın başını O ezer.”
Peygamber: “Erden kızdır O'nun annesi.”
Bir başkası: “Beytlehem'dir doğacağı yer.”
Yeşaya der: “Gerektir acı çekmesi..”

Beklerdi, araştıranlar peygamberliği..
Melekler ordusu bildirdi olguyu:
“İnsanlara geldi Tanrı'nın esenliği.”
“İmmanuel: Tanrı bizimle, çağ boyu..”

Mesih'in yıldızını görünce doğuda,
Gökbilimciler yöneldi Beytlehem'e.
Altın, günlük, mür taşıyarak yanlarında,
Yere kapanıp tapındılar görkeme.

Tapınağa getirdiler bebek İsa'yı.
Gelecek Mesih'i beklerdi Simeon:
“Rab! Gözüm gördü evrensel Kurtarıcı'yı;
Sağladın ışığınla uluslara yön.”

Tanrı özdeşliğindeydi, parlak ezelde.
Zorla elde etmedi, yüceliğini.
Soyundu hakkından, beden kuşandı yerde;
Alçaldı, aldı uşak benzerliğini..

Haçta öldü, sonra da dirildi Rab İsa;
Açtı cennet kapısını inanlıya.
Güvende, huzurdadır kim O'nu sayarsa.
Gündemde yeniden gelişi dünyaya.

TANRI KATINDA İÇTENLİKLI DUA

(Luka 11:1-13)

Töresel dualarla ilgilenmez İsa;
Bilinen dilledir tapınış ve dua,
İçten kopan dilekle can Rab'be sığınsa,
Yükselir yaşam anlamlı doluluğa.

Çıksın yakarın imanla, yinelemeyle,
İstekli kılmaya Tanrı'yı eyleme..
İsa aydınlatır bu yöntemi simgeyle;
Aktarır kavramı egemen görkeme.

Arkadaş, iki kişi dost öteden beri..
Gecedir; herkes çekilmiş köşesine.
İn cin top oynarken, kapıyı çalar biri:
“Yoldan geldim, kabul et beni evine!”

Sarılıp yaşarlar yılların anısını.
“Eyvah, yok evde ne ekmek ne de katık!
Hemen koşup çalmalı komşu kapısını;
İçli dışlı, sıcak olunca ahbaplık..”

“Komşu! Üç somun ekmek ödünç verir misin? Eski bir
tanışım yolculuktan geldi;
Hiç hazırlığım yok bir lokma sunmak için,
Zorunluluk beni kapına getirdi!”

“Gece ortasında etme beni tedirgin!
Kapı sürgülü, çoluk çocuk uykuda.
Vakti zamanı var bir şeyi istemenin.”
Bu yanıtı diretti adam ricada..

Azimli yakarı verdi olumlu sonuç:

Çekti sürgüyü tatlı gülümseyişle..
Buldu ödülü dirençle açılan avuç.
Yollandı evine belirgin minnetle.

Kararlılıkla istersen seven Baba'dan,
Çalarsan hiç durmadan göksel kapıyı,
Egemen Rab bıkmaz sunulan yakarıdan;
Sıcak lütfu eritir güncel kaygıyı.

TAPINAKTA İKİ DUA

(Luka 18:10-14)

İki adam dua etmek için Tanrı'ya.
Çıktı tapınağa katında durmaya,
Biri dinsel törelerde uzman Ferisi,
Öbürü halktan toplar gümrük vergisi..

Ferisi tam orta yerde dimdik kuruldu,
Kendi hesabına duaya koyuldu:
“Şükürler olsun Rab, herkesten başkayım ben. İrağım;
rezillik, düşüklük, düzenden..”

“Orucumu tutarım iki kez her hafta;
Kimseden geri kalmam hayır sevapta.
Hiç dalmam ben, başkalarının oyununa,
Hele de şu günahlının durumuna!”

Irakta ezik, suskundu vergi toplayan,
Hiç kaldırmadan başını aşağıdan.
“Ya Tanrı, ben günahlıya merhamet!” dedi, Durmadan
göğsünü döverek inledi.

Ferisi degildir günahattan arıtılan;
Gümrükçüdür, doğrulukla donatılan.
Alçaltılır sonunda kendini yükselten,
Bol kayrayla döner evine, alçalan.

KORO

Rabbin katına nasıl ve neyle çıkayım?
Günahattan arınmak için ne yapayım?
Nasıl kavuşayım yürekte doğruluğa?
Nasıl varayım o parlak sonsuzluğa?

VERİMLİ TOHUM

(Matta 13:3-9; 19-23; Markos 4:3-9; 14-20; Luka 8:5-8;
11-15)

KORO

Çıktı ikinci tohum ekmeye..
Kimisi düştü yol kenarına; kuşlara yem oldu.
Kimisi düştü kayalıklara; filizi kurudu.
Kimisi düştü dikenliklere; çarçabuk boğuldu.
Bir kısmı düştü bitek toprağa; beslendi, Büyüdü. Otuz,
altmış, yüz kata dönüştü.

Söz'ü anlamayana yaklaşır şeytan,
Eylemi çalmak. Düşmandır ekene.
İstemez ki inansın, kurtulsun insan;
Bakınca yaşasın, Tanrı Sözü'ne..

Kayalıklara düşen tohum örneği,
Hemen Söz'e sarılanlar, sevinçle;
Kurur bulmazsa ekin bitek toprağı.
Yeşerir iman salt Tanrı Sözü'yle..

Diken arasında büyüyemez başak;
Kaygı; servet, doyumsuz isteklerde
Sağlanmaz verimli yaşama olanak.
Güvencin kaynağı Tanrı Sözü'nde..

Ekilince tohum verimli tarlaya,
Kutluluk kaynar yaşam ürününden;
Yemyeşil başaklar başlar dolmaya.
Koş, gel; al besini Tanrı Sözü'nden..

YİTİK GÜMÜŞ BULUNDU

(Luka 15:8-10)

On gümüş süsler alımlı gerdanlığı.
Kopar birgün bağ, dağılır parçalar..
Kaybolur biri, eksilir güzelliği.
Işık yakar kadın; süpürüp arar..

KORO

Kim dövünerek aramaz yitiği!
Kim etmez didik didik her köşeyi?

“Yazık! Bozulmasın o parlak gerdanlık.
Kalmasın bir parçası karanlıkta.
Gelsin, parlasın albenili güzellik;
Yorulmak olmasın, bu arayışta..”

Kadın, “Buldum, buldum!” diyerek sevinir,
“Değeri çoktur bu parlak gümüşün.
Yoksa, bir kenarda ne yarar getirir?
Gelin komşular, sevinç günü bugün.”

İsa Mesih, “Dünyanın Işığı’yım” der,
“Ardımdan gelen kalmaz karanlıkta.”
Kaybolanı sever, onu bulmak ister.
İnananı yaşatır kutlulukta..

KORO

Kim sevinmez, sarılmaz bulunana!
Kim katılmaz sevinç kutlamasına?

YİTİK KOYUN BULUNDU
(*Matta 18:10-14; Luka 15:3-7, 10*)

Çobanın doksan dokuz koyunu ağlında:
Ama biri şaşırarak kalmış açıkta.
Bozkır geniş mi geniş! Koyu karanlık..
Korku düşmüş canına. Baskın yalnızlık.

KORO

Korku, şaşkınlık, acı meleme..
Feryadı benzer can çekişmeye.

“Doksan dokuz yetmiyor mu sana, ey Çoban?
Ne çıkacak sanki o yaramaz koyundan?
Bön, akılsız, ayrılmasaydı sürüden.
Hiç kesmeseydi ilişkiyi sesinden..”

Karar verdi çoban: ‘Mutlaka gitmem gerek, Amacım,
koyunu güvenliğe getirmek..’
Uzundur yol, bu arayış pek yorucu
Çobanın endişesi yürek burkucu.

“Ne oldu ey Çoban? Bedenin çok kanamış!”
“Bulmak için koyunumu, döktüm kanımı.”
“Ya ellerin, neden delik deşik olmuş?”
“Taş, çalı, diken açtı yaralarımı.”

Gör! Çobanla koyun buldu birbirini;
Bastırdı bağrına, belirtti sevgisini:
“Gelin komşular, paylaşın sevincimi;
Bulundu koyunum. Çınlatın ezgimi.”

KORO

Kutluyor melekler, Őenlik sarmıŐ gökleri,
Yükselterek Tanrı'ya hoş ilahileri..
 oban  oŐmuŐ, koyun sıçrıyor güvende.
Őefkatin tepkisi yansıyor çevrede.

YİTİK OĞUL BULUNDU

(Luka 15:11-32)

İki oğlu vardı hatırlı bir adamın.
Genci baharındaydı daha yaşamının.
Miras payını babasından istedi.
“Tat almalı geçici yaşamdan” dedi.
Varlığın yarısı düştü çocuğa.
Sevinçle kalkarak gitti ırağa..

KORO

Babanın gözleri yollarda kaldı,
Günler uzadı, hasreti çoğaldı..

Genç oğul özgürdü, hızlı yaşam ne hoştu!
Yarın var demeden tüm varını savurdu.
Sonra geldi ülkeye bir kıran kıtlık,
Şaka götürmüyordu sürekli açlık..
Yokluk canına tak dedi oğlanın.
Eziyordu etkisi, yalnızlığın..

Domuz güdücüsü yaptı bir ağa onu;
Özledi yemek için keçi boynuzunu..
Boram boram ter döktü. Gözler buğulu:
“Evimde uşakların tabağı dolu!
Babam! diyeceğim, ‘Sil oğulluktan,
Say beni de emekçi ırgatlardan..’”

Gördü babası, dönen oğlunu yuvaya,
Koştı kucakladı, öperek doyasıya..
İki göz iki çeşme.. Oğul ağlıyor:
“Günah ettim Tanrı’ya ve sana” diyor.
“Hiç de yaraşmam gayrı oğulluğa,
Nolur, kabul et beni uşaklığa!”

KORO

“Ölüdü oğlum, yeniden yaşıyor..
Yitikken bulundu, eve dönüyor..
Getirin, keselim besili danayı;
Sevinelim; düzenleyin baş sofrayı..”

Tanrı'dan ıraklara düştün ey günahlı!
Dertli kafan, dünyanın gün boyu çalkantılı.
Kurtancı Mesih etkin kayra sağlar;
Günahından döneni kanıyla paklar.
Sevgiyle çağırıyor bugün Tanrı,
“Dön bana!” diyor, “Suçtan arın gayrı.”

YOKSULLA VARSIL

(Luka 16:19-31)

Parlak giysiler, tadı nefis yemekler,
Varsılın gidişi budur, güngünden..
Lazar kapıda uzanmış yardım bekler,
Az'cık artık düşün diye şölenden..

Açık yaraları yalarken köpekler,
Yakarırdı o, Tanrı'ya durmadan..
Öldü bir gün Lazar, dindi üzüntüler.
Melekler aldı yoksulu dünyadan.

Ölüler diyarında varlıklı adam
Gördü ki, İbrahim'leydi o düşkün.
“Gönder Lazar'ı yanıma, yüce atam!
Dilime ıslak parmağımı sürsün!”

“Keyf, huzur, refah senindi” der İbrahim;
“Düşkün yoksula gerek bu avuntu.
Bizi ayırıyor büyük bir uçurum;
Aşamaz kimse böylesi boyutu.”

“Öyleyse sal Lazar'ı kardeşlerime,
Uyarsın ki, duysunlar işkenceyi.
Kulak asarlar ölülerden gelene,
B'rakıp günahı seçerler tövbeyi..”

İbrahim der, “Duysunlar öğütçüleri!
Neden dinlesinler ölüp gideni?
Bilseler Musa'dan gelen emirleri,
Tümü arardı yüceden geleni..”

KORO

Yargılama tahtına nasıl çıkarsın?
Bencil yaşamdan ne sonuç umarsın?
Geçmiş anılar canlanınca orada,
Suçluluğun belirecek yargıda..